

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 1.
Tammikuu

TOIMITTAJAT:
JOHN SUNDBERG HUUGO NYBERG
Vastaava. Toim. sihteeri.
Johanneksentie 4.
puh. 8154.

28:s vuosik. 1923.

— Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 10 mk. koko vuodelta. —

Uudelle vuodelle.

Me aloitamme taas uuden vuoden. Vanhan vuoden loppuessa ja uuden alkaessa ihmiset tavallisesti ajattelevat vakavia asioita. He muistelevat loppunutta vuotta, sen iloja ja suruja, sen kärsimyksiä, pettymyksiä ja vaikeuksia sekä sen onnellisia, hyviä päiviä. Ja he kyselevät tuoko tuntematon uusi vuosi, tuoko se onnea vai surua, tuoko se elämän vai kuoleman?

Kuuromykkäin Lehti tahtoo antaa lukijoilleen eräitä vakavia ajatuksia luettavaksi vuoden alussa. K. m. lehti painattaa tähän erään kirjoituksen, jonka Ruotsin k. m. matkapappi G. Bratt on kirjoittanut. Ottakaamme nämä opetukset matkaväkeksi nyt alkaneelle uudelle vuodelle.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

„Tekin todistatte minusta“ (Joh. 15: 29). Jeesuksella on monta ystävää kuuromykkäinkin keskuudessa. Moni k. m. tahtoo seurata Häntä ja koettaa Hänen avullaan pyrkiä taivaaseen päin. Jumala siunatkoon sellaisia k. m.!

Sinä, joka rakastat Jeesusta, olet kutsuttu työhön Hänen valtakunnassaan. Sinun pitää nimitäin pyrkiä aina lähemmä Jeesusta, että voisit Häntä enemmän rakastaa ja totella. Ja sitten sinun pitää koettaa auttaa toisia tovereitasi tulemaan Jeesuksen luo ja saamaan sen ilon, mikä sinulla on. Ehkä sinun toverisi, sinun aviopuolisosi, sinun lapsesi, ystäväsi ei tunne vielä Jumalaa. Sinun täytyy koettaa vetää heitä Jumalan luo. Se on työtä Jumalan valtakunnassa. Iloista on saada tehdä tällaista työtä! Iloista on saada vetää ihmisiä Jumalan luo, niin että Jumalan ystäväin joukko kasvaa.

Ehkä sinä kysyt: „millä tavalla minä voin vetää ihmisiä Jumalan luo?“

Jeesus vastaa: „sinun pitää todistaa minusta“.

Todistaa. Mitä se merkitsee? Todistaa Jeesuksesta merkitsee sitä, että ihminen elää oikeata, rehellistä, kristillistä elämää.

Raamattu kertoo ensimmäisistä kristityistä, että „maailma“, eli uskottomat ihmiset, ihmettelivät heitä. Kun uskottomat ihmiset vihasivat toisiaan, niin ensimmäisistä kristityistä sanottiin: „Katso, kuinka he rakastavat toisiaan!“ Kun maailman ihmiset tekivät työtä ja syntiä pyhäpäivinä, niin kristityt „olivat yksimielisesti koossa“ ja kuuntelivat apostolien saarnoja ja opetuksia. Kun maailman ihmiset kokoontuivat juomaan väkijuomia, niin kokoontuivat kristityt Herran ehtoollis-pöydän ympärille muistamaan Jeesusta. Kun toiset ahneesti kokosivat rahaa ja tavaraa, niin kristityt rukouksillaan kiittivät Jumalaa. Kun maailman ihmiset panettelivat, vainosivat ja murhasivat Jeesuksen opetuslapsia, niin kristityt ylistivät Jumalaa ja rukoilivat vihollistensa puolesta. Monen monet pakanat näkivät tuon ja kääntyivät Jeesuksen opetuslapsiksi hekin.

Etkö jo huomaa, mitä merkitsee Jeesuksesta todistaminen? Todistaminen merkitsee sitä, että ihminen elää elämänsä niin, että maailman uskottomat ihmiset pysähtyvät ja huomaavat, että tuo Jeesuksen ystävä elää onnellista, parempaa, korkeampaa elämää. Ja niin maailman ihmisessä herää kaipaus: voi, jos minäkin tulisin noin onnelliseksi ja hyväksi kuin tuo Jeesuksen ystävä on!

Monet sanovat olevansa Jeesuksen ystäviä, mutta sitä ei voi nähdä eikä huomata heidän elämästään. He todistavat suunsa puheilla Jeesuksesta, mutta heidän elämänsä, tekonsa eivät ole oikeat. He ovat teeskentelijöitä. Sentähden monet ihmiset eivät luota heihin, eivät usko heitä vaan hylkäävät Jeesuksen tuollaisten epärehellis-

ten kristittyjen tähden. Mutta ajattele, kuinka paljon ihmisiä voitaisi vetää Jumalan luo, jos kaikkien Jeesuksen ystävien elämä ja teot jokapäivä kodissa ja kylässä nöyrästi ja vilpittömästi todistaisi Jeesuksesta!

Kyllä sinun pitää todistaa Jeesuksesta puheellasi ja sanoillakin. Pilkkaajat ja Jumalan viholliset *sanovat* suoraan, mitä he ajattelevat. Sinä, joka uskot Jeesukseen, koeta sinäkin *sanoa* millainen Jeesus on. Älä häpeä puhua suullasi Jeesuksesta jos tarvitaan. Mutta tärkeintä on, että elämäsi, tekosi todistavat, puhuvat Hänestä.

Kun pidetään jumalanpalveluksia kuuromykille ja kirkon ovet avataan heillekin todista silloin Jeesuksesta menemällä kirkkoon jumalanpalvelukseen. Kun kuuromykkiä kutsutaan Herran ehtoolliselle — todista sinäkin silloin Jeesuksesta polvistumalla alttaripöydän ääreen niinkuin kristityn pitääkin. Vie saamasi siunaus ja rauha sydämessäsi kirkosta kotiisi ja elämäntyöhösi palvellen Jumalaa ja ihmisiä rakkaudessa. Niin et ole ainoastaan Jumalan sanan *kuulija*, vaan myös sen *tekijä*.

Anna jumalattoman naapurisi nähdä, että Jeesus hallitsee sinun sydäntäsi ja kotiasi! Sano kiusaavalle toverillesi, että sinä tahdot seurata totuutta ja hyvyyttä! Elä jumalista ja rehellistä elämää! Näin voit todistaa Jeesuksesta.

Kun sinä näin koetat elää Jeesuksen ystävän elämää, niin saat ehkä vähän pilkkaa ja ikävyyksiä osaksesi maailman ihmisiltä. Elä välitä siitä, elä pelkää sitä! Ole aina vaan rauhallinen ja ystävällinen! Näytä, että olet Jeesuksen sukua, joka rakasti pahimpia vihollisiaankin. Muista, että on parempi elää kaikkien hylkäämänä Jeesuksen ystävänä kuin olla kaikkien ystävä mutta Jeesuksen hylkäämä.

Jeesuksesta todistaminen on usein vaikeata. Mutta sinulla on suuri auttaja: Jumalan Pyhä Henki. Kun sinä viljelet Jumalan sanaa ja käyt H. P. ehtoollisella niin Pyhä Henki tekee Jeesuksen hyvin eläväksi ja voimalliseksi sydämessäsi. Silloin sinä myös saat viisautta ja voimaa todistaaksesi Hänestä. Silloin tulee Jeesuksesta todistaminen sinulle tärkeäksi, kalliiksi ja ihanaksi, iloa tuottavaksi asiaksi. Ja silloin sinä ymmärrät, ettei „ihmisille ole annettu mitään muuta nimeä, kuin Jeesus, jossa he voivat tulla pelastetuiksi ja autuaiksi“.

Muutamia muistelmia puhetaidon johdosta.

Mieli tuntee harrasta kiitollisuutta lukiessaan opet. Emil Aholan, joht. Pesosen, Lück'in y. m. kirjoituksia, jotka koskettelevat meikäläisten, k:mykkäin harrastuksia ja etenkin puheenhuomaamiskykyämme. — On aivan luonnollista se, että jokainen opinhaluinen kuuro tahtoo hartaasti kehittää puhetaitoaan ja huomaamiskykyään. Tähän kannustaa häntä hyvän menestyksen tavoittelu ja opinhalu. Hyvä menestys ja tyytyväisyys on usein ihmisen ponnistuksien ja vaivojen palkkio. Ja harrastuksen ihminen näjvettyy kuivaksi yhtä hyvin hengeltään kuin ruumiltaan. Tämänhän tietää jokainen lukija; eikö niin?

Kuten tämä otsikko osoittaa, aijon hiukan pakinoida muistelmiani puhetaidon johdosta. — Siihen aikaan kun kävin koulua Turussa, (olin silloin alaluokkalainen) eräänä kesänä tuli isäni mukana pari lautamiestä meille. He tulivat keskustelleeksi m. m. jotain veljeni ja minun aistivallisuudesta. Nämät vieraat »väitivät«, ettei k:mykkä voisi puhua. Silloin isäni haki minut yläkerrokseen, missä vieraat olivat ja teki minulle useita kysymyksiä, joihin vastasin vieraiden seurattessa uteliaisuudella meidän sananvaihtoaamme. Isä oli tyytyväinen tarkkaavaisuudestani ja taputteli lämpimän iloisesti minua. Vieraat olivat kuin mykistyneet hämmästyksestä. Toinen vieras itki ilosta tahi mlenenliikutuksesta, taputteli päätäni isällisesti, toivottaen minulle Jumalansuunausta. Tämä tapaus on jäänyt mieleeni kaudenmiksi ja unohtumattomaksi muistokseni lapsuudestani.

Kerran matkustin R:mäeltä k:m kokouksesta koitiin Lauri veljeni kanssa. Tapasin R:m.-asemalla vanhan tuttavani, laulajatar Laina Pursin. Meillä sattui olemaan sama matka ja niin istuimme vastapäätä toisiamme vaunussa. Pakinoidessamme iloisesti vanhoista muistoistamme näin, että eräs komea, keski-ikäinen herra, joka istui tuttavani vieressä, katseli koko ajan meitä, varsinkin minua. Juuri tämä seikka ärsytti minua. Kuiskasin Lainalle »kerrois sin enemmän, mutta en viitsi, kun se herra on niin nenäkäs, että kuuntelee puhettani, kai se ällistelee ääneni omituisuutta.« Silloin odottamatta tämä herra kääntyi Lainan puoleen kysyen: »eikö se neiti kuule yhtään?« Me molemmat hiukan hämmästyimme tuon »Don Juanin« rohkeasta esiintymisestä. Keskusteltuaan hiukan tuttavani kanssa herra kääntyi minuun päin kysyen; »onko vaikea puhua?« »kuinka te ymmärrätte puhetta, kun ette kuule yhtään?« j. n. e. Suuri oli iloni, kun sain helposta selvää hänen puheistansa ja vastailin hänelle ja lopuksi kysyin ymmärsikö hän puhettani. »Kyllä, kyllä — — — Te puhutte hyvin« vakuuteli hän. (Hämmennyksissäni ajattelin, olikohan hän ymmärtänyt äskeistä kuiskaustani Lainalle ja vannoin sydämessäni, etten enää koskaan pu-

huisi tällaista toisista). Keskustelimme hilpeästi ja ilman esittelyä, sillä matkani päättyi lyhyesti. Tava-
tessani sattumalta toisen kerran hänet Lauri veljeni
kanssa tulin tuntemaan hänet lämminsydämiseksi,
vilpittömäksi ja epäitsekääksi mieheksi. Molem-
minpuolisessa esittelyssämme sain tietää hänet erääksi
tehtailijaksi, joka omistaa useita kauppoja.

Monta vuotta sitten matkalla Turkuun jouduin
istumaan vastapäätä erästä — kasvon ilmeistä päät-
täen — itsekästä ja kylmää neitiä. Eräässä seikassa
hän pyysi minulta palvelusta, joka aiheutti keskustelun.
Liian pian huomasi hänen halveksivan minua ääneni
vuoksi ja tämän johdosta muutuin välinpitämättömäksi
häntä kohtaan. Hän näytti minulle erästä puhetekniikkaa
koskevaa kirjaa. Silloin vasta ymmärsin! Hän oli luullut
minua kuulevaksi. Tietysti selitin hänelle ja tietysti hän
muutui ystävälliseksi, mutta minkä ensimmäisen muiston
hän jätti minuun, niin on pysyvä.

Toissa vuonna matkustaessani Turkuun setä Ju-
kolan hautajaisiin jouduin keskustelemaan erään
vilkkaan ja herttaisen työn kanssa. Hän sanoi:
»Onko Teidän kaulassanne jotain vikaa?» Ällistyneenä
kysyin »miksi?» »Kun puhutte vähän mukavasti.»
Ymmärsin hänen hienotunteisuutensa ja tarkoituksensa
hänen sanoessaan, »huonosti» sanan sijasta »mukavasti».
Kerroin hänelle aistivallisuuden. Kylläpä minä sain
ponnistaa pysyttääkseni kasvoni ilmeen vakavana
nähdessäni, mitenkä hän, suu puoliavoimena ja kasvat
kalvenneena, seurasi suurella hämmästyksellä selityksieni.
Sitten hän kertoi, ettei ollut ikinä koskaan tiennyt
puhuvista kuuroista ja ihmetteli ihmettelemistään
kuuron »ihmettä.»

Kai jokainen lukija muistaneekin, että sodan aikana
matkapassini kelpasi ainoastaan vuoden. Noin neljä
vuotta sitten menin nimismiehen kansliaan pyytämään
uutta passia Karjalan matkaa varten. Huomasin,
ettei v. t. nimismies ymmärtänyt puhettani. Sentähden
ojensin hänelle vanhan passini ja hän ymmärsi
tarkoitukseni. Ollessani Karjalan matkoilla olin
pakoitettu pyytämään oleskelulupa-todistusta
Terijoella Viipurin linnasta esikunnan komendantilta.
Eräs upseeri, joka näkyi olevan näiden upseereiden
»päällikkö», ymmärsi puheeni ja toimitti asiani.
Mutta näin, että passini herätti hänessä erikoista
huomiota. »Neiti on Hämeestä», virkkoi hän
veitikkamaisen ystävällisesti minulle. »Niin,
Hämeestä olen», vastasin hymyillen. Mieleni
aikahteli ilosta hänen erikoisesta ystävällisyydestään,
sillä alussa minua pelotti hänen »jäätävä» kylmyy-
tensä ja arvokkuutensa, jota hän osoitti toisia kohtaan.
Katsoin passiani nähdäkseni hänen kirjoituksensa.
Silloin vasta huomasin passissani »puhetaidoton»
sanan. Minua suututti sekä nauratti tämä, riihimäkeläisen
nimismies-kokelaan »type-ryys.» Minä nimittäin en
ollenkaan kiinnittänyt huomiota passiini koko aikana.
Vasta tuon iloisen upseerin mielenkiinto passiani
kohtaan sekä »naisellinen uteliaisuuteni» saada
nähdä hänen nimensä

ja käsiälänsä johti minua katsomaan tarkemmin
passiani.

Juuri hiljattain kävin Helsingissä tohtori K. Taski-
sella, jolla on erikoinen fysikaalinen röntgen-laitos.
Puhuin hänelle asiaini. Kehoitti minua istumaan
ja alkoi puhumaan nopeasti. »Minä en ymmärrä,
jos Tohtori olisi niin hyvä ja kirjoittaisi paperille»,
pyysin, sillä minun oli hyvin vaikea ymmärtää
häntä. Luin tohtorin kysymyksen: »onko Teidän
äänenne tullut epäselväksi tämän sairauden aikana?»
Hiukan nauraen vastasin hänellä, että olen ollut
kuuromykkä syntymästä asti, mutta oppinut puhumaan.
»Oppinut puhumaan», toisteli hän kuin varmuuden
vuoksi ja alkoi kysellä milloin aloin puhumaan,
milloin pääsin koulusta ja kuinka kauan olin
koulussa j. n. e.

Monta muistoa on minulla elämäni varrelta, mutta
nämät jutut riittääköön. Ehkä moni kuuro on saanut
myös kokea tällaisia, tapauksia. Eivätköhän nämät
tapaukset kuin väritä kuuromykan yksitoikkoista
elämää?

Hämeentyttö.

Ovatko kuuromykät kiivasluontoisempia kuin muut ihmiset.

Usein kuulemme kuulevain ihmisten sanovan
kuuromykistä: »nehän (k. m.) ovat niin kiivasluontoisia
ja kiukkuisia, ettei niitten kanssa ole hyvä tulla
toimeen». Monet isännät ja emännät, joilla on ollut
k. m. palvelijoita sanovat näin ja valittavat
kuurojen palvelijain pikavihaisuutta. Näyttää
olevan ihmisillä hyvin yleinen se käsitys, että
kuurot ovat erittäin kiivaita ja suuttuvat helposti
pienistä asioistakin.

En varmasti tiedä onko tuo käsitys oikea. Ollisivatko
kuurot kiivaampia kuin kuulevat? Kuka sen tietää.
Mutta kun kuuroja yleensä moititaan ja syytetään
pikavihaisuudesta, niin on kait syytä ajatella tätä
asiaa ja ruveta vakavaan itsetutkitteluun. Monet
kuurot kieltävät olevansa pikavihaisia ja sanovat,
että kuulevat ihmiset eivät ole sen parempia
vaan suuttuvat usein esim. keskustellessaan ja
väitellessään keskenään sekä kotipiirissään
että yleisissä kokouksissaan, jopa eduskunnassakin.
Ja totta tämä onkin. Kyllä kuulevatkin suuttuvat
ja riitelevät paljon; on heilläkin heikkoutensa.
Mutta sittenkin sanotaan meistä kuuroista,
että me olemme vielä kiivaampia ja riitaisempia,
kuin muut ihmiset. Kai tämäkin on totta. Eikä
suinkaan tämä ole meille kunniaksi.

Minkätähden kuurot ovat sitten niin riitaisia ja

pikavihaisia? Varmaankin *kuurous* tekee meidät sellaisiksi. Kuurot eivät esim. lapsuus- ja kehitysaikanaan saa koskaan kuulla esim. soittoa, laulua eikä muita sellaisia kuulon kautta vaikuttavia nautintoja, jotka sivistäisivät, jalostaisivat heitä ja tasoittaisivat heidän luonnettaan. Leikkiessään kuulevien lasten kanssa nämät kuulevat lapset usein kiusaavat ja pilkkaavat kuuroja lapsia. Tämäkin seikka tekee kuuron lapsen luonteen epäluuloiseksi, kiukkuiseksi, ärtyiseksi ja helposti suuttuvaksi. Kuuron tunneelämä joutuu tällä tavoin kuin kapinaan ja siitä tulee vähitellen ruma tapa suuttua ja riidellä.

Eivät kaikki kuurot ole tuollaisia. On olemassa rauhallisia ja hyväluontoisiaakin kuuroja. Mutta on ikävä sanoa, että hyvin suuri osa kuuromykkiä on pikavihaisia ja valmiita suuttumaan usein. Ja kun kuuromykät vihastuessaan tavallisesti viittaavat paljon käsillään, niin kuulevat ihmiset luulevat heitä vielä vihaisemmiksi ja vaarallisemmiksi kuin mitä he oikeastaan ovat. On tapahtunut, että moni isäntä ja emäntä on säikähtänyt kuuron palvelijansa vihaisia viittauksia, julmistuneita kasvoja ja kiukkuisia silmäinkatseita ja on heti ajanut pois kuuron palvelijan talostaan ja sanoo: „ei kenenkään pitäisi ottaa mykkiä palvelukseen, sillä ne ovat niin julmia ja vihaisia“.

Samaa on sanottava niistäkin, jotka vasta myöhemmin, 12—15 vuotiaina tulivat kuuroiksi, ja jotka siis verrattain kauvan olivat niin onnellisia, että saivat kuulla. Hekin ovat usein yhtä kiihvaita kuin kiukkuisimmat varsinaiset kuuromykät. Tai ovatko nämät myöhemmin kuuroiksi tulleet oppineet pikavihaisuutta seurustelemalla varsinaisten kuuromykkäin kanssa? Vai kuinka?

Kuuro.

Varoitus.

Usein on tässä lehdessä kielletty kuuromykkiä antamasta rahaa velaksi laiskoille, kuljeskeleville ja huonotapaisille kuuromykille. Sillä on usein tapahtunut, että tuollainen kelvoton ja petollinen kuuromykkä pyytää lainata rahoja monilta tovereilta. Nämä ovat niin ajattelemattomia, että uskovat pyytäjän puheita ja antavat rahansa. Mutta pyytäjä pettää heidät, karkaa pois ja jättää vel-

kansa maksamatta. Monet k. m. ovat joutuneet suuriin vahinkoihin tällä tavalla. Usein on tästä asiasta kirjoitettu K. m. lehdessä ja varoitettu. Mutta eivät kuuromykät näy mitään oppivan, vaan lainaavat rahansa kelle huonotapaiselle, juomarille, tahilaiselle, laiskurille tahansa. Eräässä kaupungissa asuu huonotapainen k. m. mies. Hän on usein työtön. Hän juo pirttua ja taitaa kaupatakin sitä. Häntä ei ole otettu k. m. yhdistyksen jäseneksi huonotapaisuutensa tähden. Monta vuotta on hän ollut häpeäksi ja suruksi paikkakuntansa kuuromykille. Hän on myös aina rahapulassa. Sentähden on hän pyytänyt rahaa lainaksi kuuroilta tovereilta sekä naisilta että miehiltä. Ja he ovat „lainanneet“ tyhmyydessään hänelle ehkä tuhansia markkoja. Ahkeralla työllään ansaitsemat rahat ovat he antaneet huonolle, epärehelliselle nuorelle miehelle, joka on ne juonut ja tuhlanut. Naisetkin. Ehkä on hän narrannut heitä ja luvannut mennä naimisiin jonkun k. m. tytön kanssa! Ja tyttö hölmö on monet kerrat parin vuoden kuluessa antanut rahaa miehelle ja elättänyt häntä. Olisi siitakin tullut avioliitto naimahaluiselle työlle! Nyt on mies joittenkin pahojen tekojensa tähden joutunut kiinni. Ja kuuromykät, jotka olivat hänelle rahojaan lainanneet, saivat suuren vahingon. Tämä on oikein heille, kun ovat ajattelemattomat ja antavat rahansa kaikenlaisille pyytäjille. Koska k. m. viisastuvat ja oppivat varovaisiksi velkaa ottaessaan ja velkaa antaessaan?

Kaiku.

Kirje Pastori Iltkoselle.

Tuo surullinen tieto, että Pastori nyt aikoo jättää meidät ja siirtyä Lappiin, se saattoi minut tarttumaan kynään ja panemaan suruni tähän paperille. Uskon, että sadat kuuromykät ottavat siihen osaa. Ehkä suruni olisi monin verroin raskaampaa, jos olisin useimmin nähnyt ja oppinut tuntemaan Teitä, kuten ystäväni Martta, joka on saanut olla Pastorin pitämässä hartaushetkissä 6 kertaa. Siksipä onkin Martan suru rajaton ja hänen pyynnöstäänpä kirjoitankin Pastorille. Asianlaita on näet siten, että kun eräänä hämäränä talvi-iltana pistäydyin Martan kotiin vieraisille, niin ei Martta tullutkaan iloisesti pihalle vastaan, kuten hänellä aina on tapana. Rapusille tuli sitten Martta hiljaa, pää alas painuneena. Hänen kasvonsa olivat jännityksessä ja silmistä näkyi, että hän oli itkenyt. Minä jo pelkäsin, että talossa oli joku kuollut ja hiivin arkana sisään.

URHEILUOSASTO

Suomi voittoon Göteborgissa!

Tämä ylläoleva oli tunnustause H:gin k.m. yssä loppiaisena. Silloin siellä oli nim. K.U.L:n liittoneuvoston kokous ja iltama Göteborgin matkan hyväksi. Kuuromykkiä oli saapunut runsaasti eri puolilta maata. Oli pitkän ajan kuluttua jälleen hauska tavata vanhoja ystäviä, joihin on kohtaloterin sитеin yhtynyt, ja sitoa uusia tuttavuussuhteita. Pääkaupungin k.m. olivat entiseen tappaansa nähneet paljon vaivaa meidän maaseutulaisten viihdykkeeksi ja siinä kaikin puolin onnistuneet —.

Lauantaina klo 9 a.p. alkoi K.U.L:n liittoneuvoston kokous yhdistyksessä. „Neuvostopöydän“ ympärillä oli jälleen koolla suomalaisen kuuromykkäurheilun toimeenpanevat „kyvyt“. Aktiivisia urheilijoitamme ei ollut ai-noatakaan saapuvilla. Vanhalla paikallaan pöydän päässä istui täysin itseoikeutettuna puheenjohtaja E. Karilas. Olisi mahdollonta kuvitellaakaan sillä paikalla ketään suomalaista k.m. Hänestä vasempaan istui V. Salovaara. Seuraava oli Oskar Vetzell, alotekykyinen, rautaisella tarmolla varustettu mies. Tuntuisi oudolta ellei näkisi hänen tuttuja, lasien takaa sähköiviä silmiään, kun „neuvostopöydässä“ on kysymys K.U.L:lle tärkeistä asioista. Sitten S. Vuokko. Vanha aktiivinen urheilija kuten edelliset. Kolme viimeksimainittua olivat H:gin edustajia. Vuokon vieressä istui Emil Mattila, Kymnlaakson nuori edustaja. Seuraava oli Armas Vilkki, jokaisen suomalaisen k.m. tuttu Turusta. Sitten seurasivat Viipurin edustaja A. Suikkanen ja Tampereen edustajat A. Huupponen ja neiti Fanny Granfors. Jälkimäinen maamme ainoan k.m. naisurheiluseuran „Lumitähden“ edustaja ja samalla ensimmäinen naispuolinen jäsen liittoneuvostossa. Viimeisenä, „salkuttomana“ tulee allekirjoittanut, jolle puheenjohtaja puolittain lupasi potkut ellei hän paranna rapojaan, s. t. s. tyhdy ahkerammin raporteeramaan „päämajaan“ Tampereen asioista. Tämän „esittelyn“ jälkeen voimme katsoa kokouksen menoa. Esittelen tässä muutamia tärkeimpiä päätöksiä.

Lyhyessä tervehdyspuheessaan puheenjohtaja toivotti saapuvilla olevat tervetulleiksi, kohdistuen sanansa erikoisesti ensimmäiseen naisedustajaamme. Sen jälkeen hän selosti nykyistä tilannetta ja velvollisuukiamme lähenevän Göteborg matkan suhteen. Hän toivoi, että jokainen k.m. yhteisen asian hyväksi tekee kaiken voitavansa; unohtaa omat yksityiset pyyteensä silloin kun on kysymyksessä kaikille tärkeä asia. Tora ja kateus ei saa tulla kysymyksenäkään urheiluelämässä; jokaisen on tehtävä nurkumatta se mikä hänen tehtäväkseen on langennut. Kuluva vuosi on saatava jatkoksi viime vuodelle; vankat voitot on uudistettava ja niihin liitettävä uusia. Tähän pääsemme vain lujalla yhteistyöllä ja ymmärtämyksellä joka syrjäyttää jokaisessa ihmisessä esille pyrkivät itsekäät ajatukset. Tampereen hiihdot, Liiton juhlapilailut Viipurissa ja Göteborgin kisat vaativat kaikki huomiota. Kukaan ei saa väistyä!

Ensimmäinen virallinen asia oli hiihtokilpailujen johdosta syntynyt keskustelu. Kilpailut päätettiin pitää Tampereella 24—25 p. helmik. Naisille on 3 km. hiihto ja ikämiehille (yli 35 v.) 10 km. matkalla. 20 km. hiihtoa mestaruuskilpailu on yleinen K.U.L:n jäsenille. Naisten ja ikämiesten mestaruuksista tehdään päätös vuosikokouksessa maalisk. 31 p:nä.

Tämän kokouksen ehdottomasti tärkein päätös oli kuitenkin se, jonka mukaan K.U.L. järjestää pääsiäisyöihin Helsingissä palkintotuomarikurssit k.m. urheiluseurain kyykkäimille toimihenkilöille. Tämä päätös on varmaan tervetullut k.m. urheilupiireissä. Tähän asti on kilpai-

Kun olin saanut palttoon päältäni ja istuttuani Martan omaan keinutuoliin, niin en ehtinyt mitään kysyä kun se jo laukesi. Sanaakaan sanomatta otti Martta juuri äsken tulleen K.m. lehden, jota en vielä ollut nähnyt enkä siis tietänyt asiasta mitään, ja osoitti sormellaan yhtä uutista. Sydämmeni va-vahti: olikohan se taaskin jonkun k.m. opettajan tai ystävän kuolinilmoitus? Otin lehden ja silmäsin uutista ja todellakin se oli yhtä yllättävä ja surullinen viesti, kuin jos joku ystävästämme olisi kuollut tai jättänyt meidät. Eikö se, että Pastori jättää meidät, ole samaa, kuin jos hän olisi meille kuollut? — — — »Pastori Itkonen ei saa erota, ei saa!» huudahtaa Martta äkkiä ja ottaa lehden kädestäni lukien yhä uudelleen ja uudelleen tuon musertavan uutisen ikäänkuin ei tahtoisi uskoa, että sellainen uutinen siinä todellakin oli. Mutta täytyihän se uskoa, sillä ihan selvin kirjaimin se oli tuohon lehteen painettu. Martta on hirveän totinen, hän miettii ja miettii ja kyynelkarpat alkavat kieriä poskipäitä pitkin. »Nyt se Pastori on sitten väsynyt kuuromykkiin ja hylkää heidät ja meidät myöskin», sanoo hän sitten. »Ei, äläpäs, tässähan seisoo, että Pastori on määrätty Inarin kirkkoher-raksi. Ehkäpä hän ei sittenkään ihan omasta halustaan jätä k.mykkiä?» »Niin, ehkäpä hänet on pakoitettu menemään Lappiin», sanoo Marttakin ja hänen kasvoilleen leviää jo iloisempi ilme, eivätkä ne näytä niin pettyneiltä kuin äsken. Vaikea on Martan uskoa, että tuo Pastori, joka nuoruutensa innolla alkoi työnsä keskuudessamme, nyt äkkiä jättäisi työnsä kesken ja siirtyisi kuulevien maailmaan.

»Tuleekohan Pastori vielä ensi kesänä tänne?» sanoo Martta ja katsoo akkunasta ulos avaruuteen. Martan kasvoille leviää niin kaihoisan kaipaava ilme hänen sanoessaan: »Saammekohan sitten enään milloinkaan uutta pappia ja jos kerran saammekin, niin onko hänkin yhtä ystävällinen ja reipas kuin Pastori Itkonen?» Hetken mietittyäni hypähdän ylös, sieppaan Marttaa käsivarresta, pyöräytän ympärillä huonetta ja kuiskaan: »Älähän huoli surra, Martta rakas! Ehkä Jumala antaa meille toisen ystävän sijaan, kun Hän kerran ottaa Pastorin meiltä pois. Toivokaamme ja odottakaamme sitä kaikesta sydämmeestä, sillä jos kadottaisimme kaiken toivonkin, niin elämä tuntuisi mustaa mustemmalta ja silloin emme jaksaisi elää.»

Ilta on jo myöhälle kulunut. Taivas on musta ja synkkä. Ei tähden tuiketta näy. Pieni lamppu palaa pöydällä. Istumme Martan kanssa pöydän ääressä kauvan hiljaa, surullisiin ajatuksiin väipu-neina.

»Niin, »eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän. Rukoilkaamme elon Herraa, että Hän lähettäisi työväkeä eloonsa.»

Elsa K—nen.

luissa aina vallinnut keho järjestys kun on puuttunut kykeneviä palkintotuomareita, jotka olisivat olleet tehtäväänsä tasalla. Sitä poistaakseen on K.U.L. päättänyt järjestää 2 päiväiset palkintotuomarikurssit, joilla neuvotaan ja esitelmöidään perusteellisesti palkintotuomarien tehtävistä. Sitäpaitsi annetaan kurssilla käytännöllistä opastusta urheilun tekniikkaan tutustumisessa. Innostuttava pääros!

Virallisten asiain lomassa esitti puheenjohtaja kokoukselle kaksi kirjettä. Toinen oli avunhuuto kahdelta veljes-seuralta Wienistä, Itävallassa. Valuutan alhaisen arvon vuoksi ovat seurat joutuneet ankaraan taloudelliseen ahdinkoon. Eräs jäsenistä pani alulle keräyksen jäsenten keskuudessa, joka tuota pikaa tuotti sievosien summan. Lisäksi K.U.L. ja k.m. urheiluseurat panevat roponsa kassaan. Itävallan kruunuiksi muutettuna se merkitsee pientä omaisuutta.

Paras viimeiseksi! Ystävämme John Sundberg, joka itse vanhan traditionsa mukaan vietti loppiaista Avikissa, oli sieltä muistanut liittoneuvoston kokousta lämpimällä ja innostavalla kirjeellä. Viitaten Cöteporin kilpailuihin, hän toivotti K.U.L:lle kuluvana vuotena menestystä ja paljon voittoja. Hän lisäksi ehdotti, että maalisk. 24 p. järjestettäisiin joka puolella maata iltamia, k.m. yhdistyksissä etupäässä k.m. urheiluseurain toimesta, joista tulot lankeaisivat kunnia-palkinnon hankkimiseksi tuleviin pohjoismaisiin kisoihin. Liittoneuvosto hyväksyi täydellisesti hra Sundbergin ehdotuksen ja lähetti hänelle vastauskirjelmän, jonka kaikki jäsenet omakätisesti allekirjoittivat.

Kahvit juotua oli kokous klo 12 lopussa.

Illalla oli K.U.L:n loppiaisiltama yhdistyksessä. Ohjelma oli monipuolinen ja hyvä. Hra Karilaan tervehdyspuhe ja esitelmä „Raahan pojasta“, Maksimiliam August Myhrbergistä, olivat ansiokkaat ja palkittiin viikkain suosiosoituksin. Hra Vetzellin taikatempu herättivät, kuten tavallista ihmettelyä ja iloisuutta katsomossa. Hänen pikku Björnistään tuli illan suosikki taikatempullaan, jonka hän suoritti kuten tulevan taikurikuninkaan pitikin. Näytelmäkappale „Veljekset“ esitettiin huolella ja antaumuksella. Wadenstjernain kohtalo tulkittiin niin vaikuttavasti että katsomossa moni silmä kastui. Lisäksi oli varjo-kuvia urheilun tekniikasta ja hra Lauri Mikkolan piirtämiä humoristisia karrikatyyrejä tunnetuista „urheilun ystävistä“. Ohjelma loppui kuvaelmaan: „Suomi, voittoon Göteborgissa!“

Lopuksi oli leikkiä ja seurustelua. Yleisö, jota oli ahdinkoon asti, poistui varmaan tyytyväisenä näkemäänsä.

Tuula.

Luistelemaan!

Edessäni on kirkkaasti valaistu luistinrata. Lapset ja aikuiset kiitävät sen sileällä »lattialla» kilvan, hehkuen elämänhalua ja iloa.

Hetken katsellen syrjästä nautinnon huumaa, johon nuo iloiset ihmiset ovat antautuneet, sitte minäkin vedän teräskengät jalkoihini ja pari silmänräpäystä myöhemmin luison peilikirkasta pintaa kevyenä sekä ruumiilta että mieleltä. Olen aivan kuin nuortunut, olen jälleen lapsi. Muutamat liidellen otetut askeleet vievät ajatukset menneisiin aikoihin. —

Viisi-kuusivuotiasna sain ensimmäiset luistimeni. Mikä suuremmoinen tapaus se olikaan! Tuntui vähintään siltä, kuin olisi minusta tehty prinssi. Ensimmäisten kuperkeikkain tuottama kipu katosi siihen huumaan minkä synnytti se tietoisuus että olin luistimien omistaja ja osasin luistella edes vähän. Luistimien ympärille kehkeytyi sitte lapsuusvuosien haaveet, koulutöiden ja muiden askartelujen lomassa, ne olivat hyvin usein sädekehän ympäröimänä silmissäni. — Nautin silloin äärettömästi, saades-

sani miltei vaivatta nopeaa vauhtia kiittää jääkenttää. Lapsen mielikuvituksella tein itseni tuultakin nopeammaksi.

Vuosien vieressä lisääntyi varmuus, ja samalla kasvoi mieltymykseni luistimiin. Talvi talvelta olemme yhdessä taivaltaneet matkan jäälle. Ja siellä ovat luistimeni uskollisesti kannattaneet minua.

Saadessani teräskenkäni kiini, ja ottaessani vauhdin, muodostaakseni jäähän kuvion, tunnen ruumiini terveeksi ja voimakkaaksi. Jokainen elin, jokainen solu ja ruumiinosa tuntuu olevan täynnä tarmoa ja toiminnan halua. Vetäessäni keuhkoni täyteen raitista voimakasta ilmaa, tahtoisin huutaa riemusta. Raskaan päivätyön jälkeen on lepoa saada hetkinen kiittää jäätä, vapaana kuin lintu.

Kuuromykät! Jos kaipaatte liikuntaa ja samalla tahdotte pysyttää ruumiinne ja sielunne nuorteena ja reippaana, niin menkää luistelemaan! Lyhyt hetkinen vietettynä talviurheilusta jaloimmassa, vastaa päivää sisällä huoneissa.

Tuula.

K.U.L:n hiihtomestaruuskilpailu! Tampereella järjestetään helmik. 24—25 p. hiihtokilpailuja. Kilpailaan kolmannen kerran K.U.L:n mestaruudesta 20 km. matkalla. Lisäksi on ikämiehille, yli 35 v., 10 km. hiihto, ja naisille 3 km. hiihto. Kilpailuissa jaetaan arvokkaita esinepalkintoja. Viralliset kutsut joissa on tarkempi selostus, lähetetään seuroille aivan ensi tilassa.

Tanskan kuuromykkäin Urheiluliitto on perustettu syksyllä Kööpenhaminassa. Sikäläinen urheilun esitaiteilija H. I. Jarlnæs on innolla pannut tämän hankkeen hyväksi alulle. Neljä tanskalaista k.m. urheiluseuraa on yhtynyt liittoon. — Nähtävästi ovat tanskalaiset oppineet liittoajatuksen meiltä.

„Harjoitus on luonnon suurin parannus- ja kehityskäyttö. Harjoitus on terveyden ja voiman ehto. Harjoitus pidentää elämää ja korkeimman työkykyä aikaa. Harjoitus tulee vanhetessa aina tarpeellisemmaksi samassa suhteessa kuin aivojen toimintakyky ja ruumis heikkenee. Harjoitus poistaa myrkyä ja rikastuttaa verta. Harjoitus estää hermojen lamautumista ja synnyttää uutta hermo-voimaa. Harjoitus on paras sopusuhteisuuskeino. Harjoitus tuo menestystä ja parhaita osinkoja. Harjoitus tekee mestariksi.“

Tietoja kotimaasta.

Kuopion hiippakunnan kuuromykkäinpappi, pastori T. Itkonen on saanut virkavapautta tämän vuoden alusta toukokuun 1 päivään asti. Hänen virkaansa on määrätty hoitamaan past. Yrjö Alikoski Oulusta. Past. Alikoski opettelee ensin viittomakieltä past. Itkonen luona ja matkustaa sitten kuuromykkäinkouluun oppimaan enemmän. Toivomme, että past. Alikoskesta tulee vakainainen kuuromykkäinpappi Kuopion hiippakuntaan past. I:n jälkeen. Etiset vanhat papit saavat siis uuden, nuoren ja innokkaan työtoverin.

Hukkunut. Marraskuun 19 p:nä läksi k.m. Ilo Hugo Kataisto (Kivenkorva) Vesilahdelta kotoaan Korpiniemen Uotilaan maksamaan palstansa hintaa. Uotilassa hän oli käynyt ja suorittanut asiansa. Sitten oli hän kysellyt talonväeltä: „Onko jäätä myöten kuljettu?“ Vastaukseksi oli hän saanut: „Kyllä, sitä on kirkkoväkikin kulkenut.“ Kataisto oli jäätä myöten lähtenyt tulemaan, mutta kotiin ei ole kuulunut, eikä suinkaan koskaan tulekaan. Vaimo ja 2 lasta odottaa isää kotiin kovasti ikävöiden. Katais-

tolla oli potkukelkka mukana. Ei kukaan ihminen voi tietää missä Hugo Kataisto on. Ei kukaan ole nähnyt hänen jäihin putoovan. Eikä ole kuultu hänen avunhuutojaan. 2 lasta oli kuullut samana päivänä ja samoina aikoina kuin H. K. oli Uotilasta lähtenyt, kovan äänen järveltä päin. Mutta metsä oli edessä; eivät he voineet järvelle nähdä eivätkä käsittäneet sitä ääntä ihmisen avunhuudoksi. — Näin hän katosi tietämättömiin. Ei mitään merkkiä hänestä jäänyt. Ei ruumistakaan ole löydetty, vaikka on etsitty. Mainittakoon, että samaan järveen on hukkunut useampia henkilöitä samaan aikaan kuin H. K. on kadonnut. Kuuromykät varokaa heikkoja jäitä. Tämöiset tapahtumat varoittavat aina meitä olemaan valmiina, sillä emme tiedä koska, missä ja minkälaisella tavalla meidän on tästä maailmasta siirryttävä ijankaikkisuuteen.

Hugo rakas, ehkä paras
oli sulle lähtö tää.
Sen kai Luoja, kaiken suoja,
itse parhain ymmärtää.

E. R.

Syntymäpäiviä. 65 vuotta täytti tammik. 13 p:nä k.m. ent. maanviljelijä *Leander Huhdanoja* Pöytyällä.

60 vuotta täyttää k.m. tehtaantömiies *Henrik Virtanen* Turussa.

Avloliittoon vihittiin morsiamen kodissa Korttesjärvellä joulukuun 10 p:nä talollisen tytär, neiti *Helmi Sofia Hautala* Korttesjärveltä ja palstatilallisen poika *Kustaa Severus Katajamäki* (Ojala) Alavuodelta. Pastori Nyman toimitti vihkimisen.

Kuuromykkäin luku pienenee. Amerikkalainen sanomalehti „Uusi kotimaa“ kertoo:

Vaikkakin kuurojen ja mykkien henkilöiden lukumäärä Yhdysvalloissa vuoden 1920 tilastojen mukaan oli lisääntynyt 44,885 henkilöllä vuoden 1910 tilastoihin verraten, niin kuitenkin itse väestöön nähden on kuuromykkäin luku pienentynyt. Sen sijaan että v. 1910 oli kuuromykkiä maassa 486 jokaista miljoonaa kohti, oli niitä v. 1920 tilastojen mukaan ainoastaan 425. Myöskin Europan maissa on kuuromykkäin luku vähentynyt. Tämän selitetään johtuvan siitä, että viime aikoina on ruvettu kiinnittämään entistä suurempaa huomiota lasten taudelle.

Johtaja Kust. Killisen muisto. V. k. 30 p. oli Kuopion kaupunginvaltuustolla juhlaistunto, jolloin paljastettiin valtuuston ent. puheenjohtajan, vuosi sitten kuolleen kuuromykkäkoulun johtajan, tunnetun valtiopäivämiehen ja kirjaillijan Kust. Killisen muotokuva. Läsniä olivat myöskin vainajan omaiset sekä maistraatin ja rahatoimikamarin jäsenet.

Paljastuspuheen piti valtuuston puheenjohtaja, rehtori Edv. Vaaramo ja kiitospuheen omaisten puolesta apteekari Kalervo Killinen.

Johtaja Kust. Killinen oli Kuopion kaupungin valtuusmiehenä 40 vuotta ja tästä ajasta 20 vuotta valtuuston puheenjohtajana.

Muotokuvan on maalannut taitelilija B. Lagerstam ja esittää se johtaja Killistä istuvassa asennossa puheenjohtajan pöydän takana. Pöydällä on kunnallislakikirja ja puheenjohtajan vasara.

Suomen Kuuromykkäin Liiton jäsenmaksut. Suomen K.m. Liiton vuosikokouksessa päätettiin korottaa liiton jäsenmaksu v. 1923 alusta. Sen mukaan maksavat *vuosijäsenet* 3 mk. sekä *vakinaiset jäsenet* 40 mk. kerta kaikkiaan. Huomatkaa tämä liittyessänne liittoomme ja maksaessane vuosimaksujanne.

Kuolleita. Viime joulukuussa kuoli kotonaan Hankoniemessä nuori kuuromykkä *Elna Holmström* 26 v. 4 kk. vanhana. Vainaja oli käynyt Porvoon ruotsinkielisen k.m. puhekoulun ja asui koulusta päästyään kotipaikkakunnallaan Hankoniemessä koettaen elättää itseään sii-

voojattarena. Mutta hivuttava keuhkotauti painoi hänet pitkäaikaiselle sairavuoteelle kunnes lempeä kuolema hänet nyt vapautti monista ja raskaista kärsimyksistään. Tautinsa loppupuolella oppi vainaja kärsivällisyydellä alistumaan kohtaloonsa, odotti kuolemaansa lapsellisella ilolla sekä oli kiitollinen kaikille, jotka olivat hänelle hyvää tehneet elämän kuluessa. Hankoniemen kirkkoherra k.m. ystävä, rovasti G. Storgårds antoi vainajalle ehtoollisen ja siunasi hänen hautansa. Ikävällä mielellä ovat Hankoniemen kuuromykät kun eivät tietäneet milloin hautaus tapahtui eivätkä voineet saattaa nuorta toveriaan viimeisellä matkalla. — Vainajaa jäi suremaan äiti ja sisnot, m.m. kuuromykkä veli, suutari Albert Holmström Tampereella.

Viime lokakuun 28 p:nä kuoli kotonaan Iitin Sääksjärvellä k.m. talonpoika *Taavi Puttila* 59 v. 10 kk. vanhana lyhyen taudin sairastettuaan. Vainaja oli käynyt k.m. koulua Porvoossa ja oli vanhin neljästä kuuromykkäsisaruksistaan. Hän oli ahkera ja kova työntekijä ja pyysi aina kotonaan tahtomatta sieltä koskaan poistua. Vainajaa jäi suremaan vanha äiti sekä sisaret ja veli, joista on k.m. Ville ja Anna Puttila sekä Maria Kaisla o.s. Puttila.

Lahjoja Ävikin k.m. vanhainkodille: Hulda Hagström 20 mk., Anian Nyman 5 mk. Hankoniemestä; Tyyne Lahti Amerikan Minnesotan Toivolasta 21 mk.; „Hephata“-yhdistys Kiikasta 85 mk.; neiti Montin Helsinki 50 mk., Uuden vuoden onniteluista 870 mk.

Oikaisu. Lehtemme viime numerossa mainittiin *Viiipurin* k.m. yhdistyksen lahjoittaneen Ävikin vanhainkodille 20 mk. Tämä on painovirhe. Pitää olla 201 mk.

Uusi ruotsinmaalainen kuuromykkäin joululehti. Ruotsinmaan kuuromykkäillä ei ole vielä tähän asti ollut omaa joululehteä. Suomen kuuromykät ovat jo 15 vuotta joka joulu saaneet lukea ja katsella omaa, kuvitettua joululehteään. Mutta tänä vuonna ilmestyi Ruotsissa Göteborgin kaupungissa ensikerran k.m. pastorin J. Bungen julkaisema „Kuuromykkäin Joululahja“ niminen kaunis joululehti. Siihen ovat kirjoittaneet Ruotsin k.m. matkapapit ja muutamat opettajat. Siinä on myös monta kaunista kuvaa ja myydään se erään k.m. vanhainkodin hyväksi.

Hämeenlinnasta. Riihimäen kuuromykkäin yhdistys vietti tavanmukaista uudenvuoden juhlaansa Hämeenlinnan lyseolla monipuolisella ohjelmalla.

Matkapappi pastori Nyberg oli mukana juhlassa. Kuuromykkiä ja heidän kuulevia ystäviään oli saapunut runsaasti juhlaan. Joulupukkin pistäytyi juhlavieraita antimillaan ilahuttamaan. Lisäksi oli ohjelmassa kirja-arpajaiset. Kirjan „Tuhat ja yksi yötä“ voitti neiti Helena Tanner ja kirjan „Tulitikkutehtäviä“ voitti rouva Maria Lassila.

Kokousta kesti kaksi päivää.

Lukijoille.

Tilatkaa Kuuromykkäin Lehti vuodeksi 1923. Suurin osa tilaajia ei ole vielä uudistanut tilaustaan. Tämän vuoden n:o 1, tammikuun lehti, lähetetään vielä kaikille viime vuoden tilaajille. Mutta helmikuusta alkaen ei lähetetä lehteä muille kuin niille, jotka ovat tilauksensa uudistaneet. Lehteä saa tilata postikonttoreista tahi suoraan toimitukselta, osote

Kuuromykkäin Lehti
Helsinki
Johanneksentie 4.

Onnellista Uutta Vuotta 1923

toivottavat

Eestin k.m. Liitto; Ebba Tuisku, Imatra; Saima Martonen, Jurva; Emma ja Hulda Svanström, Nauvo; Klaara ja Nestori Koskinen sekä Ida ja Alma Koskinen, Loimaa; Tekla Väänänen, Alapitkä; Rauha Lumme, Salo-Vartsala; Iida Pajunen, Lautakylä; Anna ja Jaakko Ollikainen, Sortavala; Hannes Ylén perheineen, Auk. ja Maria Lassila ja Eeva Myllylä Hämeenlinnasta; Sävele Angervo, Naantali; Lauri Lehtinen, Sysmä; Kaisu Hautanen, Vihti; Josefina Vehniäinen, Konnevesi; Senja ja Aksel Kolmonen, Paakkola; Eeva Mielonen, Savonlinna; Aleksandra Lahnalampi, Asikkala; Tyyne Lyman, Sysmä; Iso-Ettalaiset, Kodisjoki; Aina Blomkvist, Marianhamina; Hanna Pakkala, Himanka; Tyyne Lahti, Teuva; Lyyli ja Vilho Laitinen, Lappeenranta; Anders Nyqvist, Lappträsk; Fanny ja Yrjö Lintula, Kestilä; Frans Peräkorpä, Honkajoki; Juho ja Ida Haapala, Turku; Eelin Janiemi, Peräseinäjoki; Osmo, Tyyne ja Vihtori Harsunen, Vaajakoski; Matti Hämäläinen, Viitasaari; Hulda ja John Sundblom, Föglö; Antti Ononon perheineen, Lahja Laitinen perheineen ja Jussi ja Silja Väisänen, Lieksa; Elli Selin, Pihlava; Lyyli, Eero, Olavi ja Juho Pykäläinen, Viipuri; Ida Hakala ja Aino Maunu, Killinkoski; August Crönroos, Kyrkslätt; Tuomo Itkonen, Oulu; Helmi ja Huugo Nyberg, Helsinki; Aku Kosunen perheineen, Savonlinna, Andrei Jehkonen, Kerava; „Solveig“ & „Tuula“, Tampere; F. Mattila perheineen, Vihti; Vilho Salonen, Nurmijärvi, Elin Stenoos, Tuusula; Emil Hanelius, Rusko; Alfred Heinonen, Halikko; Arvo Vehanen, Karjala; Emil Lehtonen, Vahto; Hannes Rautarinta, Paimio; Oskar Tuominen, Muurla; Oskar Lönnqvist, Koski as.; Tilda Vassi, Vesilahti; Kalle Salo, Mänttä; Viktori N. Salonen, Viiala; Manta ja Alfred Koivisto, Hirsilä; Anton Sjöblom, Eckerö; Eino ja Lydia Maunula, Orimattila; Anna Puttila, Iitti; Hilja Koskinen, Orimattila; Lyyli Kurhila, Ida Lehtonen ja Emil Jokilampi, Hollolla; Emil Autonen, Orimattila; Kaapro ja Maria Kaisla, Iitti; Hulda Lehto, Turenki; Otto Saarinen, Leppäkoski; Otto Sandberg, Räykkälä;

Tilda Kolari, Hauho; Aukusti Tuominen ja Kalle Numminen, Hattula; Vihtori Launio perheineen, Hämeenlinna; Otto Virtanen perheineen, Riihimäki; Laina Vainola, Lappila, Lauri Lilja, Forssa; Elvina Kullberg, Sibbo; Sylvia Ehrnstén, Tammisaari; Edit ja Hj. Sandblom, Köklaks; Lydia Fagerlund, Hanko; Valdemar Holmberg, Tammisaari ja Alice Vesterlund, Porvoo.

Helsingistä: John Sundberg, Julia Stadius, Eino Karilas perheineen, S. Vuokko, V. Salovaara, V. Salomaa perheineen, Marina Januschkovsky, Lauri Mikkola, Kaarlo Mikkola, Jussi Luomajoki, Väinö Rantanen, Astrid Känerva, Jarl Hällberg, Astra ja J. Lahoniitty, Georg Örn, Alma ja A. Honkanen, Osk. Vilander perheineen, Karoliina Satama, Emilia From, Asser Koivonen, Tyyne Roine, Lyyli Rytkönen, Emil Färdig, Hilma Ahlgren, Axel Nörstedt, Valter Forsius, Elma ja Gustaf Ignatius, Johan Enroos, Väinö Peterson, Frans Lindholm, Anna Södergård, Sofia Andersson, Paul Winsten, Aug. Edv. Virtanen, Wetzell perheineen, Månsson perheineen, Oskar Bergman, Berta Sjöberg ja Anna Joutsen.

Turusta: Hilda Kauppinen, Elias Savisaari, Aksel Ahlqvist, Armas Vilkki, Fanny ja Edi Manelius ja Kustaa Hakala.

Tampereelta: Fanny Granfors, Aune Rannisto, Saara ja K. V. Hellén, Lyyli Branthin, Hanna Sillankorva, Elsa Sillankorva, Matilda ja Emil Pitkäniemi, Siiri Talvia, Fanny Lemberg, Alma Nurminen, Tiita ja Heikki Helin, Miina ja J. V. Karlstedt.

Jyväskylältä: Matti ja Sanna Kangas, Johan ja Anna Toppila, Nestori ja Elin Toikkanen, Aina Laitinen, Kaisa Korhonen ja Emil Sulka.

Merikarvialta: Maria Martell, Olga Santala, Lempi Santala, Aini Santala, Hanna Santala, Väinö Santala, Uuno Langen ja Nikolai Santala.

Lahdesta: Kosti Remmi, Kustaa Leppänen, Olga Aalto, Paavo Laaksonen, Tobias Runonen, Juho, Hilda ja Muisto Lehtonen ja Ferdinand Rimminen.

Tilatkaa Kuuromykkäin Lehti vuodeksi 1923.

Kuuromykkäin Lehti ilmestyy taas tänä vuonna, 1923, samankokoisena ja samaan suuntaan toimitettuna kuin tähänkin asti. Se sisältää opettavaa, hyödyllistä ja huvittavaa lukemista Suomen kuuromykkille ja heidän ystävilleen. Siihen otetaan uutisia ja tietoja kotimaan ja ulkomaittenkin kuuromykkäin elämästä ja harrastuksista. Lehti koettaa voimainsa mukaan seurata heidän rientojaan. Myöskin hankitaan lehteen kuvia niin paljon kuin varat näinä kalliina aikoina sallivat. Lehdessä on erikoinen *urheiluosasto*.

Kuuromykkäin Lehti on jo 27 vuotta ollut Suomen kuuromykkäin äänenkannattaja, heidän oma lehtensä. Se on vuosi vuodelta saanut uusiakin tilaajia. Lehti toivoo, että nyt alkaneena 28:nä vuotena kaikki sen entiset tilaajat sen taas hankkisivat itselleen ja että uusiakin tilaajia tulisi.

Jokuisen kuuromykkän pitää tilata oma lehtensä ja koettaa levittää sitä kuulevain tuttavainsa ja sukulaistensa keskuuteen!

Kuuromykkäin Lehti ilmestyy kerran kuussa 8-sivuisena. — Tilaushinta on entinen, 10 mk. vuodessa. K.m. koulujen oppilaat saavat lehden 5 markalla kun tekevät tilauksensa yhdessä jonkun opettajansa kautta.

Lehtä voi tilata kaikista postikonttoreista maalla ja kaupungeissa. Myös voi tilauksen lähettää suoraan *Kuuromykkäin Lehden toimitukselle, Helsinki, Johanneksentie 4*.

Huom.! Puolen vuoden tilauksia ei mielellään oteta. Tilatkaa lehti ajoissa tammikuussa!

Huugo Nyberg.